

1

Začne sa to fámou. Šepotom pri školskej bráne.

Spočiatku to nepočúvam. Sľúbila som Davovi, že vyzdvihnem kľúče od domu na Maple Drive a stretnem sa tam s klientkou. Nemám čas postávať s týmito klebetnicami.

Ale potom zazriem tvár Debbie Bartonovej – vidím, ako jej ovisie sánka – a moja zvedavosť zvíťazí.

„Povedz to znova,“ vraví. „Nestíham to sledovať.“

Podídem bližšie, tak ako Fatima, mama malej Ketify. Jakova mama – volá sa Cathy? – pozrie zboka-nabok, potom prehovorí a vychutnáva si okamih vo svetlách reflektorov.

„Je veľmi pravdepodobné, že tá preslávená vrahyňa malých detí žije priamo tu vo Flintsteade,“ zmlkne a vychutnáva si účinok svojich slov. „Samozrejme, pod novým menom. Ako desaťročná zabila malého chlapca, to sa stalo ešte v šesťdesiatych rokoch. Dobodala ho kuchynským nožom, rovno do srdca.“

Ženy kolektívne zhíknu, Fatima si priloží dlaň na hrud'

„Sally McGowanová,“ povie Cathy. „Keď prídeš domov, vygúgli si ju.“

Sally McGowanová. To meno mi znie povedome. Možno som ho počula v dokumente na Channel Five, ktorý niekedy sledujem, keď nemám čo robiť. *Deti zabijaci* alebo také čosi.

„Kto ti to prezradil?“

Cathy sa zhlboka nadýchne. „Povedzme, že niekto, kto pozná istú ženu, ktorej bývalý manžel bol policajt. Tak teda partner tohto policajta bol zapojený do ochrany svedkov. Možno to nie je pravda, ale veď viete, bez vetra sa ani lístok nepohne. A môj manžel hovorí, že ich vždy dajú do malých miest, ako je naše.“

Debbie vtiahne vzduch cez zuby. „Podľa mňa je nechutné, že sa tak starajú o takýchto netvorov. Chápete, my za to pykáme, nie?“

„Bola by si radšej, keby ich zlynčovali samozvaní strážcovia zákona?“

Tie tri ženy pozrú na mňa. Radšej som mala mlčať, ale niekedy sa tomu neubránim. Ani neviem, prečo počúvam tie drísty. Mala som mať viac rozumu.

Cathy si odfrkne. „Vieš, Joanna, veru by som naozaj bola radšej. Nie je spravodlivé, že k niekomu takému sa správajú ako v rukavičkách. Čo rodičia chlapca, ktorého zabila? Tí nemôžu začať žiť odznova, nie?“

„Ale no tak, zrejme to nie je pravda,“ poznamená Fatima. „A ak je, nemôžeme nič robiť. Stalo sa to pred rokmi. Pochybujem, že je ešte vždy nebezpečná.“

Milá, rozumná Fatima. Musím ju pozvať na kávu a pokec. Neškodilo by spoznať sa s ňou lepšie. Ale nie dnes. Ak si nešvihnem, zmeškám stretnutie.

„Ďakujem, Jo. Fakt si cením, že to robíš, keď máš deň voľna.“

Dave mi podá kľúče a čerstvo vytlačené detaily o dome na Maple Drive číslo 24, navrchu sa vyníma logo Pegtonu.

„Bez problémov,“ uistím ho. A naozaj. Nepoznám veľa zamestnávateľov, ktorí sú takí flexibilní ako Dave Pegton. Tento džob mi zoslal Boh, nielenže mi vyhovuje vzhľadom na Alfieho školský rozvrh, ale nachádza sa blízko môjho domu.

Môj dom. Aj za ten vďačím Davovi. Malý štvorizbový dom v radovej zástavbe, ktorý veľkoryso opísal ako dom, čo potrebuje „trochu láskavej starostlivosti“. Musíte mať radi ten žargón. V skutočnosti potrebuje veľmi veľa intenzívnej starostlivosti, ale keďže to bol jediný dom, ktorý som si mohla dovoliť, nakoniec som sa rozhodla ho kúpiť. Nový dom. Nový džob. A to všetko len vďaka tomu, že som v správny čas vstúpila do správnej reality. Tuším sa tomu hovori vrodené šťastie, nie?

Dave prejde k pracovnému stolu. „Mimochodom, veľa šťastia s pani Marchantovou,“ povie ponad plece.

„Prečo? Čo je s ňou?“

Dave sa uškrnie. „Veľmi skoro to zistíš,“ a prv než sa stihnem ešte na niečo spýtať, zazvoní mu telefón a rozpráva sa s klientom.

Maple Drive je zmes domov z dvadsiatych a tridsiatych rokov. Niektoré stoja samostatne, ale väčšina sú dvojdomy. Nie je to najdrahšia ulica vo Flinsteade – tí, čo sú v balíku, bývajú vo štvrti zvanej Groves –, ale je to obľúbené miesto, najmä domy pri mori, kde je situovaný aj dom číslo 24. Dave to opísal v detailoch o nehnuteľnosti ako „dom s výhľadom na more“, a pravdepodobne more vidieť, ak otvoríte okno na spálni, vykloníte sa a vykrútite krk doľava. Možno by sa to skôr dalo označiť ako „náznak výhľadu na more“, ale dom vyzerá pekne, je dobre udržiavaný. Má upravenú prednú záhradku. A aj „náznak výhľadu na more“ mu dodáva hodnotu.

Susan Marchantová mi otvorí dvere, prv než stihnem zazvoniť. Veselo jej zaželám dobré ráno, ale ona len stroho kývne hlavou. Čakám, že ustúpi a zavedie ma dnu, no ona iba stojí, akoby som bola nezvaný hosť.

„Dúfala som, že sa najprv sama rýchlo poobzerám dookola, aby som sa oboznámila s dispozíciou domu,“ vyhlásim.

Vždy mi pomôže, ak som pripravená na to, čo chcem ukázať. Všetci ľudia neupracú svoje domy pred návštevou. Už som mala príležitosť vidieť kadejaké zvláštne a nechutné veci. Špinavé nohavičky na dlážke. Veľká hnedá klobása v záchodovej mise, skrútená ako spiaci had. Hoci podľa toho, čo vidím za plecami Susan Marchantovej, toto nie je ten prípad. V dome je tak čisto, až to pôsobí ako v nemocnici, izby sú poloprázdne. Zdá sa, že väčšinu majetku uložila do skladu.

„Prečo?“ spýta sa a zvráští čelo. „Nemáte v papieroch plán domu?“ Oči aj hlas má také chladné, až ma to vykoľají.

„No, mám, ale...“

„Neskoro,“ vyhlási a vykukne na ulicu. „To musí byť Anne Wilsonová.“

Obrátim sa a vidím, ako zastáva modrý Renault Clio. Zo sedadla spolujazdca vystúpi žena vo svetlozelenom pršiplášti a s blond vlasmi s medenými končekmi, zdvihne ruku a usmeje sa na mňa. Vdakabohu za usmievaných ľudí. Teraz sa k nej pridá vodič. Je vysoký, distingvovaný. Má strieborné vlasy. Mám pocit, že by jej bol rád otvoril dvere, keby mu dala príležitosť. Držiac sa za ruky kráčajú po príjazdovej ceste, takže buď je to vzácny manželský pár, ktorý je aj po rokoch veľmi zaľúbený, alebo je to nový vzťah. Stavila by som sa, že ide o druhý prípad.

Toto sa mi páči na mojej práci – stále sa stretávam s novými ľuďmi. Z útržkov, čo o sebe prezradia, si skladám dokopy, akí sú v skutočnosti. A najlepšie na tomto džobe je to, že si môžem poobzerať domy klientov. Tash, jedna z mojich najstarších priateľiek, hovorí, že je to preto, lebo som zvedavá. Ale to je v pohode, lebo ona je taká istá.

Raz ona a jej priateľ predstierali, že majú záujem kúpiť drahý penthouse, keď boli na víkend v Brightone, len aby mohli nazrieť dnu. Potlačím úsmev. Museli zaparkovať svoje ošarpané staré Volvo o niekoľko ulíc ďalej, aby ich realitná agentka nevidela z neho

vystupovať. Často si na to spomeniem, keď sa stretávam s nádejnými kupcami. Nikdy sa nedá vedieť, či to tí ľudia len nepredstierajú.

„Zdravím, som Joanna Critchleyová z Pegtonu. Teší ma, že vás spoznávam.“ Potrasieme si ruky. Anne Wilsonová je pekná žena, ale určite má plastiku. Pokožku má žiarivú, napätú a pery aj líca vyplnené botoxom. Odvrátim pohľad, aby si nemyslela, že zízam. „A toto je majiteľka, pani Marchantová.“

No Susan Marchantová už od nás odišla a smeruje ku schodom, podpätky jej klopajú na parketách. Aká je nevychovaná! Nečudo, že Dave chcel, aby som túto obhliadku vybavila ja. Kto nosí vo vlastnom dome ihličky?

Zhlboka sa nadýchnem. „Začnime od obývačky, dobre?“

Nie je to najlepší začiatok. Kúpa nového domu je stresujúca záležitosť. Mrazivé správanie majiteľky môže stačiť na odradenie potencionálneho kupcu. Hoci možno presne o to Susan Marchantovej ide. Možno ju núti predať dom záletný bývalý manžel, ktorý túži čím skôr dostať do rúk svoj podiel z majetku, a ona je rozhodnutá odradiť toľko kupujúcich, koľko sa dá. Nemôžem čestne povedať, že by som neurobila to isté.

Keď neskôr predpoludním prídem domov, neubránim sa porovnávaní svojho stiesneného domu s dvoma izbami hore, s dvoma dole a jeho zastaraného zariadenia s krásnym priestraným domom, z ktorého som sa práve vrátila, a onedlho si prezerám na internete farby na vymaľovanie domu. Hovorila som si, že len čo si Alfie zvykne v škole, začnem so zariaďovaním. Už je október a stále som nič neurobila.

Potom som si spomenula, čo hovorila Cathy o Sally McGowanovej. Určite je to len ohováranie, ktoré šíri, lebo rada dramatizuje, ale nič sa nestane, ak sa na to rýchlo pozriem. Bola som ochotná urobiť čokoľvek, aby som sa nemusela venovať zariaďovaniu.

Vytukám do vyhľadávača meno a nabehne mi 109 miliónov výsledkov plus zrnitá čiernobiela fotka detskej tváre. Neusmieva sa, tvári sa vzdorovito, ale aj tak je pozoruhodne krásna. Už som ju videla. Teraz si na to spomínam. Známa fotografia zločinca.

Podľa Wikipédie sa Sally McGowanová narodila v Broughtone. V roku 1969 vo veku desať rokov dobodala na smrť päťročného Robbieho Harrisa. Bol to senzačný prípad, ktorý rozdelil národ. Je to chladnokrvná psychopatka, alebo obeť týrania a dlhodobého zanedbávania rodičov? Vyhlásila, že to bola len hra so zlým koncom, ale nikto jej neveril. Aspoň nie verejnosť. Ľudia boli pobúrení, keď ju obvinili zo zabitia, nie z vraždy.

Pozriem si viac webových stránok. O šesť rokov ju reportéri vy-pátrali. Vtedy pracovala ako krajčírka v Coventry a mala vlastné dieťa. Prebehnem ďalšie fotky. Sedemnásťročná Sally, ako hrá biliard, kým je vo väzení. To, ako sa skláňa nad stolom, pôsobí dosť provokatívne, ale možno je to len uhol záberu, kompozícia snímky.

Teraz pozerám na mladú peknú štíhlu ženu čosi po dvadsiatke, zakrýva si tvár pred aparátmi. Prebehnem zopár ďalších stránok. Znova si zmenila meno. Znova sa presťahovala. Nebolo o nej počuť nič viac, len občas sa v bulvárnych plátkoch mihla zmienka, že ju údajne kdesi zazreli a rodina Robbieho Harrisa stále trpí.

Odpijem si kávy. Čo ak skutočne žije vo Flinsteade? Teda, niekde musí žiť, tak prečo nie tu? Zrazu sa mi v mysli vybaví tá hrozná klientka. Susan Marchantová. Musí to byť len zhoda náhod, že má rovnaké iniciálky, ale neubráním sa, aby som neporovnávala tvár desaťročnej Sally McGowanovej s jej tvárou. Ich črty mi splývajú.

Hodím iPad na druhý koniec gauča. To je absurdné. Nemala som počúvať hlúpe fámy pri školskej bráne a dať sa uniesť fantáziou. Keby bola Susan Marchantová Sally McGowanová, nepredávala by dom. Žila by kdesi pod ochranou vlády.

To, že je hlúpa krava, ešte neznamená, že je vrahyňa.

2

**„STÁLE SI SPOMÍNAM NA TÚ KRV,“ Hovorí bývalá priateľka
detskej vrahyne Sally McGowanovej a jej suseda
Margaret Colová.**

Napísal Geoff Binns

utorok 3. augusta 1999

Daily Mail

Dnes je to tridsať rokov, čo sa Sally McGowanová stala notoricky známou, keď dobodala na smrť v polorozpadnutom dome v Broughtone päťročného Robbieho Harrisa. Mala vtedy desať rokov.

Včera sa nám jej bývalá spolužiačka a suseda Margaret Colová zverila so spomienkami na tie časy.

„Vtedy bolo všetko iné,“ hovorí Margaret. „Bol to iný svet. Všetky deti sa hrávali vonku. Mamy väčšinou ani nevedeli, kde sme. Okolo nás boli celé rady zbúraných domov. Pre rodičov to muselo byť peklo, ale my deti sme to zbožňovali. Bolo to jedno veľké dobrodružné ihrisko.“

V šesťdesiatych rokoch zbúrali mnohé domy z viktoriánskych čias, ktoré uvoľnili miesto pre betónové vežiaky. Chronická chudoba, núdza a nezamestnanosť – to bol svet, v ktorom vyrastala Sally McGowanová.

„Skrátka, tak to bolo,“ hovorí Margaret. „Nevedeli sme, že trpíme núdzou. Boli sme len deti. A vonku sme sa hrali. Potom sa jedného dňa všetko zmenilo. Stále si spomínam na tú krv. Valila sa z neho a zmáčala mu košeľu dočervena. Bublala okolo toho noža. A tie jeho oči. Modré oči. Stačilo mi do nich pozrieť a vedela som, že je mŕtvy.“

Na otázku, čo si myslí o celoživotnej anonymite, ktorú nedávno zaručili McGowanovej, Margaret vyhlásila: „Nie je to správne po tom, čo urobila, nemyslíte? Chápete, viem, že doma mala ťažké časy, ale mnohé deti trpeli podobne a neurobili to, čo ona. Cítim s Robbieho rodinou. Toto výročie im to musí znova pripomenúť.“

Pozriem na hodiny. Dofrasa. Je takmer štvrt' na štyri. Musím vyzdvihnúť Alfieho.

Schytím kabelku, strčím nohy do zašnurovaných tenisiek a otvorím dvere. Nemôžem uveriť, že som zabila toľko času pátraním na internete a neurobila som si nijaké poznámky na večerný knižný klub.

Alfie vybehne z triedy prvý, kučeravé vlasy má celé spotené.

„Prečo si taký rozhorúčený?“

„Mali sme telocvik,“ odvetí. „Vyliezol som na samý vrch konštrukcie.“

Nie som si istá, čo si mám myslieť o lození po tých konštrukciách. Keď som bola malá, nútila ma prehnane zanietená učiteľka, aby som vyliezla vyššie, než sa mi páčilo, spadla som na žinenku a vyrazilo mi dych. Myslela som si, že zomriem. No nechcem odrádzať Alfieho. Očividne nie je taký ťarbavý a nekoordinovaný, ako som ešte vždy ja. Alfie má dokonca telocvik rád.

„Páni!“ vzdychnem. „Si odvážny chlapec.“

„Liam a Jake vaveli, že sa predvádzam, a Jake žaloval slečne Williamsovej, že som ho sotil, ale nesotil som ho.“

Ach nie, toto mal byť nový začiatok. Nová škola. Noví priatelia. Nezniesla by som, keby ho znova šikanovali. To je jeden z hlavných dôvodov, prečo sme prišli sem. To a pocit viny, že som robila dlho do večera a musela som sa spoliehať na opatrovatelku.

Alfie kopne do kameňa. „Jake stále hovorí protivné veci.“

Jake Hunter, Cathin syn. No jasné. Stisnem Alfiemu horúcu ruku. „Zrejme len žiarli, že lezieš lepšie ako on.“

Alfie ma potáha za ruku. „Príde večer starká?“

„Jasné. A prinesie košíčky.“

Zasmeje sa a vyrazí pästou do vzduchu. Plecia sa mi uvoľnia. To hašterenie s Jakom Hunterom nemohlo byť také zlé, ak naň už zabudol. Samozrejme, je dobré, že mamu mám za rohom. Nehovoriac o pláži. Určite to bolo dobré rozhodnutie odísť z Londýna a presťahovať sa sem. Aj keď som sa musela rozlúčiť so svojim pekným malým bytom, s dobre platenou prácou a s priateľkami (vdakabohu za Facebook) a... no, v podstate s celým svojím životom. Dieťa všetko zmení. A keď je vaše dieťa nešťastné, urobíte, čo je vo vašich silách, aby sa znova usmievalo.

Pred Alfieho narodením som nemala celé roky chlapa a netúžila som po dieťati. Vypracovala som sa na manažérku vo veľkej realitnej agentúre v južnom Londýne a mala som na starosti celú ich ponuku nájomných bytov. Jazdila som na striebornom Audi A3, bývala som v malom, ale elegantnom byte na prízemí, ktorý bol minimalisticky zariadený, a moje kuchárske umenie spočívalo v ohrievaní polotovarov v mikrovlnke.

Potom som sa dala dokopy s Michaelom Lewisom, bývalým spolužiakom z univerzity. Mal to byť len nezáväzný vzťah. Michael je investigatívny žurnalista a to nie je kariéra, ktorá zaručuje stabilný rodinný život a, pravdupovediac, mala som rada svoju nezávislosť. Stali sme sa – ako sa to hovorí? – „priateľmi s výhodami“. Neuvedomili sme si, že jednou z tých „výhod“ bude Alfie.

Nikdy nezabudnem, ako sa zatvárala mama, keď som jej to oznámila. Nevieť, čo ju šokovalo viac – to, že som tehotná, alebo to, že Michael je černocho.

Michael bol úžasný. Stále je úžasný. Nerobil scény ani mi nenavrhol, že zaplatí potrat. Sadol si so mnou a povedal mi, že ak si dieťa nechám, bude mi prispievať na starostlivosť a bude hrať takú úlohu v živote nášho dieťaťa, akú budem chcieť. Dokonca mi ponúkol, že si ma vezme.

Nemôžem predstierať, že som nebola v pokušení, ale vedela som, že to navrhol len kvôli Alfie. Okrem toho, keby sme sa zobrali a nevyšlo nám to – povedzme si rovno, koľko manželstiev v dnešných časoch dopadne dobre? –, možno by sme sa nenávideli ako moji rodičia, a to by pre Alfieho nebolo dobré.

Takto sme stále skvelí priatelia a Alfie má dobrý vzťah s otcom, čo som ja veru nemala.

Alfie zakýva komusi na druhej strane ulice. Je to žena z domu naproti škole. Vystrie sa od ružových kríkov a s nožnicami v ruke mu odkýva. Keď Alfie pred pár týždňami začal chodiť do školy a spadol, oškrel si na chodníku koleno a ona bola taká milá, že priniesla leukoplast. A obskakovala ho.

V hlave sa mi zrodí nepríjemná myšlienka. Čo ak ona je Sally McGowanová s otvoreným výhľadom na školské ihrisko? Som hlúpa, viem. Nie je dôvod, aby to bola ona, ani táto žena, čo teraz kráča oproti nám s taškou na kolieskach.

Vekový priemer obyvateľov Flintsteadu je vyšší ako celoštátny priemer. Ľudia sa sem stiahnu na dôchodok. Väčšinou prídu z Londýna, priťahuje ich more a pomalšie životné tempo. Je tu len pláž a jedna ulica s obchodmi, to je všetko. Ak chcete vzrušenie, musíte ísť polhodinu autom alebo skočiť na autobus, ak vám neprekáža nekonečné čakanie. Preto som tak zúfalo túžila odísť do Londýna, len čo som dosiahla osemnásť rokov, ale teraz je to iné. Musím myslieť na Alfieho.

Doma v malej kuchynke, ktorá bude vyzerat' celkom inak, keď natriem skrinky, urobím Alfiemu olovrant a počúvam známe tóny soundtracku z *Hviezdnych vojen* ozývajúce sa z obývačky. Nebola som pripravená na radosť z dieťaťa. Ani na strach. Odnesiem mu sendvič a usilujem sa nemyslieť na nočnú moru, ktorú musela pred rokmi prežiť chuderka mama Robbieho Harrisa. Ale aj keď sa veľmi usilujem, neviem si vyhnat' z mysle predstavy, že držím v náručí Alfieho ochabnuté, zakrvavené telo.

Vždy to robím. Predstavujem si to najhoršie, čo sa mu môže stať. Možno to robí každý rodič. Možno potrebujeme túto morbidnú fantáziu, aby sme udržali svoje deti v bezpečí.

Pritúlím sa k nemu na gauči a pobožkám ho na čelo. Aké dieťa dokáže bodnúť päťročného chlapca do srdca?

Lesley Kara

FÁMA

Z anglického originálu *The Rumour*, ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo Bantam Press, značka Transworld Publishers v roku 2018, preložila Tamara Chovanová
Verše prebásnila Jana Bálíková

Transworld Publishers is a part of Penguin Random House group of companies whose addresses can be found at global.penguinrandomhouse.com

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2020.

Číslo publikácie 2 147

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Grafický návrh obálky Tomáš Cikán

Grafická úprava a sadzba Tomáš Cikán

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk / eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA